

institutioner, og fordi det i og for sig ikke vilde være urimeligt, om der gennem Administrationen af denne Lov ikke paaførtes de vedkommende særlige Udgifter. Paa den anden Side skal jeg naturligvis erkende, at Forholdet er det — i øvrigt ligesom for Sygekassernes Vedkommende —, at de vedkommende Selskaber paa Forhaand har Forbindelse med de Forsikringstagere, de Arbejdsgivere, der her er Tale om, og at den Opgave, hvis Løsning vil komme til at paahvile dem, kun er at etablere en Særadministration for de Bidrag, som her indgaar.

Jeg forstaar meget vel Grunden til, at man sætter Invalididentydelsens Ophør til 62 Aars Alderen. Jeg er fuldkommen paa det rene med, at hvis man gik op til en højere Alder som Afslutning paa Nydelser af Invalididentydelse, vilde det foranledige enten væsentlig større Præmier eller væsentlig større Udgifter for Stat og Kommune. Det er da klart, at ved at standse ved 62 Aars Alderen tilvejebringer man Lettelser i saa Henseende, selv om man naturligvis maa erkende, at disse Lettelser vil forvandle sig til øgede Byrder, naar Aldersrentelovforslaget til sin Tid skal fremsættes. Faren ved den Grænse, der her sættes, er kun, at den kan bidrage til ude i Befolkningen at fæstne Indtrykket af, at man er moden til at komme under denne særlige Form for offentlig Forsorg, naar man har naaet 62 Aars Alderen, og det kan heldigvis ingenlunde siges at være Tilfældet.

Det har unægtelig forbavset mig, ligesom det antagelig har forbavset adskillige andre af dette Tings Medlemmer, at det er muligt paa Basis af de Beregninger, der ledsagede Lovforslaget, som det fremsattes i Folketinget, at gennemføre denne betydningsfulde sociale Reform med en øjeblikkelig Udgift for Stat og Kommune indenfor et Beløb af 2,6 Mill. Kr. aarlig, stigende i de kommende Aar til en stationær Tilstand, som kan angives ved en Udgift af 5,6 Mill. Kr. aarlig for Stat og Kommune, lige meget for hver. Denne Beregning hviler i første Række paa den Invaliditetsstatistik, som knytter sig til Folketællingen i 1916, og det er klart, at naar man skal foretage en Undersøgelse af de finansielle Virkninger af et saadant Lovforslag, maa man holde sig til den officielt foreliggende Statistik uden at kunne foretage en omfattende Tillægsberegning paa Basis af de Formodninger, som man kan have Grund til at anstille ud fra det foreliggende Lovforslags Karakter, det Lovforslag, paa hvilket Statistikkens skal an-

vendes. Men naar der til en Invaliditets-tilstand knyttes en saa omfattende og saa betydningsfuld Rettighed, som Invalididentydelse er, vil jeg antage, at det vil give sig til Kende vedkommende Folketællinger derigennem, at et betydeligt større Antal Individer mener sig berettiget til at nyde dette Gode; end Tilfældet var ved Tilvejebringelsen af den Statistik, der blev optaget i 1916. Undersøges det, paa hvilket Grundlag man har baseret sine finansielle Overvejelser i Norge, hvor Tanken om en Invalidforsikring er nøje prøvet gennem en Kommissions Arbejde, viser det sig ogsaa, at de Invalidetal, man dér har opereret med, har været væsentligt højere end de Tal, man her har lagt til Grund. Disse 41 270 Personer, som øges til 43 000 paa Grundlag af den Befolkningsforøgelse, der har fundet Sted siden 1916, reduceres jo afgørende ad to Veje, dels derved at man, hvad man er fuldt berettiget til, undtager alle de Personer over 60 Aar, som ikke har Adgang til Sygekasserne, Folk, som er velhavende og af den Grund ikke kan blive Medlemmer af Sygekasserne, eller som af de forskellige andre Grunde, der udelukker dem fra Sygekasseoptagelse, ikke kan tælles med i Rækken af Sygekassemedlemmer. Derved kommer man til et Tal af 28 000, som yderligere reduceres ved følgende Betragtning: Af den samlede Befolkning har 58,8 pCt. indmeldt sig i de statsanerkendte Sygekasser, og regner man med et tilsvarende Procenttal af Invalidiser som indtraadt i Sygekasserne og derigennem som fremtidig berettigede til Invalididentydelse, bliver Tallet kun 58,8 pCt. af de tilbageværende 28 000; man kommer derved til ca. 17 000 Personer, for hvilke det samlede Invalididentydelsesbeløb, beregnet efter 800 Kr. til hver, vil andrage 13,6 Mill. Kr. aarlig. Det er da dette Beløb foruden andre, der foranlediges ved Administrationsudgifter af forskellig Art, som vil blive at dække af Invalidifonden gennem de Ydelser, der indgaar i denne fra forskellige Sider, og derved kommer man til det Tal, jeg begyndte med at nævne, 2,6 Mill. Kr. aarlig for Stat og for Kommune ved Lovens Ikrafttræden og senere et Beløb noget over det dobbelte, som derefter skulde blive nogenlunde fast, kun underkastet de Ændringer, der bliver en Følge af Befolkningsstilvæksten. Men jeg tror rigtignok, at naar der til Retten som Medlem af statsanerkendte Sygekasser knyttes saa væsentlige nye sociale Goder, som Tilfældet er her, vil de 58,8 pCt., som man regner med, at den Del af Befolkningen, der har søgt Medlemsret